

JUHÁSZ FERENC

A jégverés fehér düh-diadalma

*Akár jégeső tombol, őrjöngve zúz a kertben:
 kugligolyó-nagy fejjel, csontcsattanás-csöngettyű
 biliárdgolyó tapssal, jégpláng tányérokkal,
 s mindent zöld cafatokká vak angyaltánccal elver,
 szilárd vizű fehér angyalhorda-tánccal,
 s nézzük a nyárikonyha kék küszöbén szorongva
 hogy robban az égig a tajtékháb-atombomba,
 az égből hullt ropogás-szilárd fehér örület-csorda,
 az égig fölvirágzó fehér skizoid rózsakert,
 a kobra-ágaskodás pikkelylombként csaholva,
 ugatva, kopogva, nyögve, nem kímélve az ember
 reményét, a halottak földjét fehérré sózva,
 a kertet, a temetőket, az átokpalást földet,
 s közben villám-lánguszály dörren,
 mint a bűn az ördögszívben, a csillogás a könnyben,
 s a gyermek apró szívében nem talál védő fegyvert,
 imát, kegyelmet, édent, fényszűz túlvilág-tetőt,
 s nézi a jég-okádék hányadék-halmait ébren
 a nádfödeles kis ház zöld ajtókeretében
 rettegve állva, szorongva, nagy szeme rózsza-ében
 és fröcsög a jég a nádon, jég-békaporonty-nyáj pattog,
 legyező-szilánkká nyílik, fehértoll-szárnyakká,
 s táncolnak a kések a mohás, csigaszem-kövirózsás
 nádtetőn, a kéményen a jégszáraz késdöfések,
 s törik a hagyma, a répa, a zöld petrezselyem-csipkeesernyő,
 s a kis kert gőzölög fehéren, mint a penészes spenótfőzelék,
 törik a sárgán virágzó krumplibokor csillag-égbolt kontya:
 a sárga selyemhólyag-virágcsillagocskák, hólyagcsöcsöcske-zacskók,
 a márványbőr sárgarépa-páfrány tollas kalapocskák,
 akiknek fehérpiros szíve, mint napcsöcsök a földben,
 hosszú bajuszlomb-fogakkal tenyésznek, mint az álom
 a csecsemő-agyakban, lógnak fél-ébredés száron,
 hulltak az égi temetőből, zuhogtak lánggal csörömpölve
 a fénylő koponyák, csecsemő-csonthólyagok, öregek gömbje,
 jégkoponyák, jégcsontvázak, bordák, lapocka-lapátok, körmök,
 csigolyák, ujjpercek, karcsonatok, lábszárcsonatok, fog-fésűk,
 ahogy jéglábakkal tapossa, vízkristály-patákkal dülja, tiporja
 mint ködkristály a kertben a szőlőt, dáliát, lepkenyáj-lombot,
 s törik a szederfa ketté, tántorog sárgazöld szétrepedéssel,
 a diófa jég-aszaltan denevér-barlanggá töpped,
 s a zöld levél-denevérek fekete golyó-csomagként lógnak,
 aszaltszilva-csomaggá sülnek a jégverés fogsorában,
 s dől jobbra-balra a kert önmagába-rogyva ring, kószál,
 mintha jég-Dinoszaurusz cibálna, ráгна, harapna
 gigászi tátott szájjal, gigászi fogsor-csőrrel, jégbérc-csontváz,
 titáni sárkánygyík-csontváz a törpébb páncélgyík-kürtöt,
 a tatu-farkú vasruha-áldozat sikít, ráng, hörög a szájcspeszben,*

*s a kakas, a tyúk, a kacska, a liba a disznóól alatt ül,
 bamba rettegéssel reszket, pislog a bűdös, barna mocsárban,
 s világítanak, mint a csók, a piros, a kék, a barna cirmos szemgolyók,
 s a szempillák esedeznek, csórtó-orrlikok füstöt rügyeznek,
 a disznó meg ott fekszik, ásít, rózsával trombitálva
 a rózsaszín sárgában, a véres sár ürülék-pocsolyában
 az ól-gerenda padlón, kigyópikkely mozaik-maszatban,
 enyvbarna híg szarban, ön-láva ladikban, aranyvér-latyakban,
 s a csiga csontselyem-házába dagadva mászni se akar már;
 látó-nárcisz tarkó-csecsekkel nyállal csúszeni nem készül,
 hallgatva fél a fűben, akár a szó a betűben, s a fű fehérré kékül,
 a négytornyú redős állat a selyemnyál-zászló talpú önmagába zárva
 és a madarak halottan zuhannak le a földre, mint akit söréttel lőttek,
 jéggolyóktól agyonverten, pocsolyába keverten, fehér halálba,
 nyitott csőrükből, mint nyitott könyvből vékonycsík jelzőszalag alvadó
 vérfűszál lóg ki, folyik selyemgyík pikkelycsúszás-szövettel.
 Így vagyok én is immár, így vagyok árván, így vagyok: ilyen verten
 és angyalcorda rugdos, cibál, lök, szennyes recsegő horda,
 százlábú bogártömeként szétfutva, sírva, összetorlódva, kupacosodva,
 ízelt csigolyaláncként szaladva, gyűrű-rácsfűzérként gomolyogva.
 És ki néz engem, a megvert, vad jéggel-alázott kertet
 ki jajgatja verésem, jég-alá száműzetésem, milyen Éden:
 még bent a szenvedésben, s már kívül a szenvedésen?*

